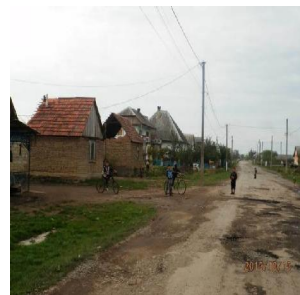

Rád bych se s vámi rozdělil o svoje zážitky z našeho říjnového výjezdu na Ukrajinu. Na Ukrajinu jsme tentokrát vyrazili ve dvou, s mým kamarádem Jirkou z našeho sboru v Domažlicích. Zvláštností tohoto výjezdu bylo, že jak v Čechách, tak na Slovensku s námi lidé sami začali navazovat kontakt a hned se začalo mluvit o Bohu. Takovouto otevřenost jsem v Čechách pravděpodobně nikdy nezažil. Chtěl bych podotknout, že jsem typ člověka, který nerad mluví s lidmi o Bohu, pokud se mě sami neptají. Při zpáteční cestě bych býval raději spal, ale musel jsem mluvit, protože se lidé ptali. Kromě Čechů a Slováků jsme měli možnost mluvit i s jedním Nigerijcem, který mě v Praze na Staroměstském náměstí nakonec vřele objal.

Po příjezdu na Ukrajinu nás vyzvedl pastor Kolja, který nás dovezl do Cholmovce a Černotisova. Asi padesát kilometrů před Černotisovem se nám poprvé rozbilo auto. Ukrajinci ale dokáží všechno provizorně spravit, a tak jsme naše autíčko roztlačovali ve tmě a hustém dešti na zpátečku v protisměru. Všechen český smysl pro bezpečnost jsme museli pod tíhou okolností nuceně opustit. Auto nakonec naskočilo. Koljův Opel z roku 1985 se na špatných zakarpatských cestách pod námi bez přehánění pomalu rozpadal, ale i přesto jsme s ním najezdili několik stovek kilometrů. Po našem odjezdu se zadřel motor, a tak pravděpodobně zaslouženě skončil na vrakovišti. V Česku by tam bylo již několik let. Spolu s Koljou a jeho týmem služebníků jsme měli v jejich oblasti celkem šest shromáždění, pět romských a jedno ukrajinské. Koljovi se postupně daří vychovávat skupinku nových romských služebníků – začínajících kazatelů, kteří mohou již sami vést shromáždění, kázat a modlit se a mluvit s lidmi. Za neděli mají ve svém okruhu čtyři shromáždění, jedno ukrajinské a tři romské. Musí se proto rozdělit, aby to všechno stihli. Ukrajinský sbor v Cholmovci stále vede paní Ira, vdova po kazateli Michalovi Zeldi. Již tradičně jsme bydleli v jejím domě a měli možnost také vidět malé hospodářství, které celé rodině pomáhá přežít v současné nelehké ekonomické situaci, která na Ukrajině panuje. Na romská shromáždění přišlo i několik nových lidí, se kterými jsme mohli mluvit a modlit se za ně. Se skupinou služebníků jsme při jedné modlitební chvíli prožívali Boží přítomnost a mohli pociťovat Boží dotyky – byla to posvátná chvíle. Na některých shromážděních se projevovaly duchovní dary, zvláště slovo poznání. Pán Bůh ukazoval konkrétní nemoci a problémy, za které jsme se měli modlit.

Přibližně čtrnáct dní před naším odjezdem jsem se dozvěděl o narození Angelínky – dcery Joniho, jednoho z Koljových spoluslužebníků, které Kolja postupně trénuje ke službě v nově založených shromážděních. Angelínka přišla na svět po komplikovaném porodu s nádorem na jazyku. Nemohla sama jíst, byla uměle vyživována, nádor rychle rostl, hrozilo udušení. Joni se mnou mluvil po skypu a prosil za modlitby, ne za peníze, to byla moje iniciativa. Holčičku odvezli z okresní nemocnice do Mukačeva a později 800 km do Kyjeva. Operace byla otázkou peněz, jak už to na Ukrajině bývá, bez nich by holčička zemřela. Uvědomil jsem si, že jestli něco neudělám a budu jen pasivně přihlížet, nemohu dále o sobě říkat, že jsem křesťan a žít s dobrým svědomím před Bohem. Dojednal jsem proto na Ukrajině přes skype půjčku a poprosil čtyři sbory v našem regionu o sbírku. Nakonec jsme mohli zaplatit všechny dluhy, a ještě rodině nechat prostředky na doléčení. Operace se povedla, nádor byl nezhoubný a holčička začala několik dní po operaci sama pít. Lékaři v Kyjevě byli šokováni a přiznali, že nečekali, že se všechno tak povede. Dva dny po operaci vezli rodiče svoji malou pacientku vlakem 800 km z Kyjeva domů. Když jsem držel Angelínku několik dní po té v náruči, abych jí požehnal, byl to krásný pocit. Podle posledních zpráv se jí vede dobře.

V druhé části našeho výjezdu jsme se přesunuli do Mukačeva k pastorevi Šoni Horvátovi, kterého mnozí znáte z jeho služby a kázání v ČR. V těchto sborech jsme měli celkem deset shromáždění, pět za neděli. V Šonikově sboru ve Svaljavě, která leží cca 70 km od slovenských hranic, stále pokračuje duchovní hnutí, které jsem popisoval ve zprávě z našeho březnového výjezdu. Je zde možno vnímat Boží přítomnost a zmocnění. Bůh se znovu dotýkal lidí. Při kázání v tomto sboru jsem náhle dal důraz na skutečnost, že duch znovuzrozeného člověka přichází v okamžiku smrti přímo do Boží přítomnosti. Nevěděl jsem přesně, proč to vlastně tak důrazně říkám. V tomto shromáždění byl i bratr Josef, muž něco přes sedmdesát, bývalý opilec, který dříve doma páčil vodku – samohonku. Před osmi lety prožil obrácení k Pánu Ježíši. Tento muž zemřel ani ne dvacet čtyři hodin po mém kázání, při rybaření na mrtvici. Lidé při jeho pohřbu vzpomínali na moje kázání a byli povzbuzeni, dostali novou naději. Jeho žena se s ním před spuštěním rakve do hrobu loučila slovy: znovu se setkáme, Josefe. Moje kázání bylo poslední, které slyšel. Bůh mě použil a já o tom v tu chvíli ani nevěděl. Padá z toho na mě bázeň před Bohem. Je to veliká výsada být při Božím jednání na Zakarpatsku, neudělal jsem pro to absolutně nic a díky Boží milosti mohu být při tom. Ve Svaljavě byla žena, která uvěřila při vylití svatého Ducha na začátku tohoto roku. V srpnu se její dvouleté holčičce udělalo špatně, mysleli, že na ní jde chřipka. O půlnoci vzbudila maminku, že potřebuje na záchod a náhle jí zemřela v náruči. Matka nebyla zhruba měsíc na

shromáždění, vyrovnávala se ze ztrátou své dcery. Přišla na shromáždění, kde jsem kázal. Bůh se jí tam dotkl a ona vyznala, že ho bude dále následovat. Za dva dny jsme ji navštívili u ní doma. Žije v nuzných podmínkách, ale miluje Ježíše a čerpá sílu od něho. Je to pro mě hrdinka víry, a proto o ní píšu. Na jedné straně jsem viděl utrpení a na druhé straně Boží jednání, moc a uzdravování. Ve vesnici Paušino jsem se modlil za lidi. Nemají tam svoji modlitebnu, a proto se scházejí po domech. Lidé klečeli na zemi, já se za ně modlil a Bůh se znovu dotýkal. Někteří vydávali o svědectví o uzdraveních, která prožili v posledním roce. Na některých shromážděních, kde zrovna prožívali těžkosti a trápení, jsme mohli prožívat jakousi změnu atmosféry, novou naději a radost. I v Mukačevě a okolí se nám rozbíjelo auto, kterým nás vozili. Několikrát se po modlitbách znovu rozjelo, až se nakonec definitivně rozbilo asi 200 metrů před hraničním přechodem při cestě domů. Vyběhli jsme v dešti a blátě a na hranice doběhli dávno po limitu určeném k odbavení před odjezdem. Bylo zvláštní, že nás ještě odbavili, a my naskočili do vlaku, který se chvíli po té rozjel. Podle Šonika, znalého ukrajinských poměrů, malý zázrak. Domů jsme dojeli v pořádku někdy okolo jedné hodiny v noci ve středu 21. října.

Práce v romských sborech v Zakarpatské oblasti má daleko k dokonalosti. Všude je mnoho člověčiny, duchovní i fyzické špíny, problémů a potíží. Uvědomuji si, že i můj život má opravdu hodně daleko k dokonalosti. Za celý svůj křesťanský život jsem spoustu lidem ublížil a někdy dělám Pánu Bohu ostudu. O to víc jsem vděčný, že se mohu účastnit tohoto krásného Božího jednání. Za sedm dní jsem měl možnost šestnáctkrát kázat, modlit se za nemocné a mluvit s lidmi. Prožíval jsem zvláštní přísun nové energie od Boha, je to krásná zkušenost. Jedno je jisté, z vlastní síly bych toto nasazení nemohl nikdy zvládnout.

Na našich výjezdech se setkávám s mnohými materiálními potřebami, a to hlavně mezi takzvanými zapomenutými služebníky, kteří věrně slouží v romských sborech i přesto, že jejich materiální situace je dlouhodobě špatná, až zoufalá. Tyto služebníky můžete případně podpořit: **variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Víím, že naše zdroje jsou omezené, a proto nemůžeme ani zdaleka pomoci všem. Mám na srdci zvláště pastora Šoni Horváta. Kromě svého sboru ve Svaljavě je nadsborovým pastýřem v romských církvích v okolí Mukačeva, které tvoří většinou velmi chudí lidé. Z tohoto projektu se snažíme podporovat i další romské služebníky, kteří nemají dostatek peněz na obživu. Někteří nezačínají paradoxně práci v nových táborech jen proto, že nemají peníze na benzín, aby mohli na dané místo pravidelně dojíždět.

Na druhé straně jsou tady potřeby, které se snažíme pokrývat pomocí **variabilního symbolu: 350 – pomoc v Cholmovci**, obzvláště pomoc rodině po zemřelém pastoru Michalu Zeldi a v případě dostatku prostředků dalším potřebným v Cholmovci a okolí. Michal zemřel v listopadu 2002 a zanechal po sobě pět dětí. Čtyři starší děti si během posledních 13 let po smrti pastora Michala založily svoje rodiny. Doma zůstává nejmladší Samuel, kterému bude příští rok v lednu 17 let. Samuel má problémy s epileptickými záchvaty. Rodina pracuje na svém malém hospodářství, paní Ira se stará o sbor po svém zemřelém manželovi. Ira i nadále zápasí s astmatem a s problémy se srdcem. V poslední době se museli díky nárůstu cen uskromnit, aby mohli finančně vyjít.

Podpora rodiny Zeldi je během na dlouhou trať. Letos v lednu se nejstarší dceři Táně narodil zdravý syn Arsenij. V září 2013 si vzala za muže Vasju Lukačina, který spolu s pastorem Koljou Repljukem slouží v romských táborech v Černotisovu a Petrovu. I tuto rodinu bychom v případě dostatku finančních prostředků rádi částečně podpořili. Vasja si na živobytí vydělává opravou motorek, kol a motorových pil.

Nedaleko od Cholmovce ve vesnici Černotisovo žije i pastor Kolja Repljuk. Ač sám Ukrajinec, slouží Romům. Má ženu a tři dcery. Koljovi se postupně daří budovat tým pomocníků, kteří mají v budoucnu potenciál převzít práci v jednotlivých sborech. Kolja cítí povolání k zakládání nových romských shromáždění a postupnému předávání práce romským služebníků. I Kolju se snažíme částečně finančně podporovat. Většinou si však na živobytí vydělává prací svých rukou, opravou bot a zednickými pracemi.

Variabilní symbol: 450 – Pavel Faul

Tyto finance v současnosti využívám na náklady spojené se službou na Ukrajině: placení benzínu při cestování po Ukrajině, jízdenek na vlak z ČR na Ukrajinu a zpět, příspěvků na ubytování a jídlo na Ukrajině, darů na opravy rozbitých aut služebníků a na náhlé, nepředpokládané zdravotní výdaje lidí na Ukrajině v době mých výjezdů, zdravotní pojištění, léky a ochranné preventivní preparáty pro svoji potřebu, apod. A také na provozní náklady spojené se službou Šoni Horváta v ČR. Děkuji touto cestou všem dárcům! Byl bych nerad, kdyby prostředky posílané na moji službu ubraly finanční prostředky na naše projekty: **variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci a variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Chtěl bych, aby tyto dva výše zmíněné projekty zůstaly pro dáorce prioritou. **Variabilní symbol zřízený na moje náklady je až třetí v pořadí.**

Kdybyste případně chtěli podpořit rodinu po zemřelém pastorovi Michalu Zeldi, pastora Kolju Repljuka, další potřebné v Cholmovci a okolí, anebo zapomenuté služebníky v romských sborech okolo Mukačeva - zvláště pastora Šoni Horvátha či náklady spojené s mou prací na Ukrajině, můžete poslat svůj finanční příspěvek na:

Platby z České republiky

**Nadační fond Křesťanské Misijní Společnosti
ČSOB a.s. Praha 1, číslo účtu: 577409193/0300,
variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci
variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci
variabilní symbol 450 - Pavel Faul**

Dary jsou odečitatelné od daňového základu.

Nadační fond KMS Vám může na požádání vystavit potvrzení o přijetí daru.

V případě potřeby potvrzení, kontaktujte ředitele NF KMS Michala Klesnila,

telefon kancelář: +420 284 822 297, e-mail: office@nfkms.cz, <http://www.nfkms.cz>

Pro platby ze zahraničí

na IBAN: CZ96 0300 0000 0005 7740 9193, BIC: CEKOCZPP

Prosím, v tomto případě uveďte kvůli rozlišení ve zprávě pro příjemce, na jaký projekt je daná finanční částka určena, zda na: **350 - Pomoc v Cholmovci, 400 - Zapomenutí služebníci a nebo 450 – Pavel Faul**. Zároveň vás také prosím o potvrzení formou e-mailu, které bude obsahovat, na jaký projekt a jakou částku jste zaslali.

Také mě můžete kontaktovat osobně na:

mobil: +420 775 148 383

e-mailová adresa: ks.doma@atlas.cz

<http://www.ksdoma.estranky.cz/>

Pavel Faul – evangelikální Křesťanský sbor Domažlice, z.s.